

jeg ikke, hvori Hindringen skulde ligge for nu strax at faae dette Spørgsmaal ordnet.

Krigsministeren: Jeg tør dog antage, at det ærede Medlem, der talte sidst, ikke saa ganske har tilkædetgjort Bægten af de Præcedenter, jeg har anført; thi der har slet ikke været Tale her om, hvorvidt en Fæstning skulde nedlægges; der, der har været Tale om, er, om en Commune kunde antages at forstaae sig tilstrækkeligt paa sin egen Interesse til at tilforhandle sig de Fæstningsværker, som findes paa dens Grund. Det er denne meget betydelige og for dens Fremtid vigtige Handling, som man har troet at kunne overlade til Kommunen selv at foretage, uden at Rigsdagens Samtykke dertil skulde særlig indhentes. Det forekommer mig, at det slet ikke har Noget med Fæstningens Nedlæggelse eller Bestaaen at gjøre. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at Københavns Fæstning bestaaer den Dag idag, uagtet allerede en Deel af Fæstningsværkerne er solgt, saa disse to Ting have ikke umiddelbart Noget med hinanden at gjøre; men det, som jeg lagde Bægt paa, var, at, dengang her var Tale om, at Staten paa den ene Side skulde kunne sælge, og Kommunen paa den anden Side skulde kunne tilforhandle sig et meget værdifuldt Terrain, var der ikke Tale om, at det kunde man umuligt overlade til Kommunen selv at afgjøre. Det var dette, jeg betragtede som Præcedens i dette Tilfælde. Her er slet ikke Tale om, at Krigsbestyrelsen skulde putte nogen Vished i sin Komme; det er Kommunerne, der faae Vished for, om de vedlve at være Garnisonssteder for Fremtiden, og denne Vished er i Virkeligheden en Korogelse af Kommunens Velstand; at Kommunen er villig til at kjøbe den for et Offer, behøver slet ikke at betyde, at den derved skulde gjøre en daarlig Handel; jeg troer tværtimod, at Kommunerne i alle Tilfælde ville gjøre en særdeles god Handel. Naar den ærede Taler meente, at man skulde foreslaae Garnisonsstedet ved Lov, saa veed jeg ikke, om den ærede Taler tænker

sig, at der skulde være gaaet Underhandlinger med Kommunerne forud, eller om disse skulde finde Sted bagefter. Have Underhandlingerne med Kommunen fundet Sted, forinden Regeringen foreslaaer, at en vis Commune skal være Garnisonssted, kan jo hele den Underhandling, som har fundet Sted mellem Regeringen og Kommunen, blive fuldstændig tilkædetgjort af Rigsdagen. Den kan altsaa ikke være endelig og har maaskee ikke saamegen Værdi som det Stykke Papir, hvorpaa den staaer skreven. Det er en anden Sag, hvis den ærede Taler mener, at man først skal foreslaae Garnisonsstedet og derefter forhandle med Kommunen, men i saa Fald troer jeg at kunne henholde mig til de ærede Medlemmer, som repræsenterer Kommuner, der ere Garnisonssteder, naar jeg udtaler, at man ikke vil kunne opnaae noget Synderligt af Kommunerne, naar det først ved Lov er bestemt, at de skulde være Garnisonssteder. Begge disse Fremgangsmaader troer jeg saaledes ville være upraktiske, og det er netop af disse Grunde, at den i Hærlovens § 6 behudede Garnisonslov ikke er bleven forelagt. Jeg veed ikke, hvilke Vanskeligheder der vilde vise sig ved andre Posteparagrapher, men her foreligger en Vanskelighed, og den viser sig deri, at Bestemmelsen ikke kan udfores. Nu foreslaaer jeg her en Maade, hvorpaa den i Virkeligheden kan blive bragt til Udforelse, ganske vist ikke aldeles efter Begstaven i Hærlovens § 6, men dog saaledes, at jeg troer at turde paastaae, at Paragraphens Mening og Aand vil blive vedligeholdt.

Krieger: Jeg har ikke til denne Sags Behandling medbragt nogen forud bestemt Mening, og jeg er heller ikke efter den Forhandling, som hidtil har været ført, uagtet jeg har fulgt den med Opmærksomhed, kommen til noget bestemt Resultat; men jeg kan ikke nægte, at jeg i den høitærede Ministers Udtalelser faaer en bestemt Forklaring af, hvad det egentlig er, som nødvendiggjør den Fremgangs-